

1. Dieven in Lekdorp?

Jolien sluipt in haar pyjama naar beneden. Het is pas vijf uur op de zaterdagmorgen. Papa en mama en Jens liggen nog in bed, maar zij kan niet meer slapen.

Bah, wat is het donker op de trap! Ze rilt even. Zal ze teruggaan en weer onder haar warme dekbed kruipen? Nee! Ze wil het boek pakken dat ze gisteravond in de kamer heeft laten liggen. Dat gaat ze lekker in bed uitlezen. Het is zo spannend! Over twee jongens die midden in de nacht een dief bij de schuur betrappen.

Hier zijn gelukkig geen dieven. In Lekdorp gebeurt nooit wat.

Ze knijpt in de trapeuning en tuurt naar beneden. Op welke tree is ze? Had ze het licht nu maar aangedaan ... Maar dan worden papa en mama misschien wakker. De ganglamp schijnt door het glas boven de deur zo hun slaapkamer in.

Is ze al bij de vijfde traptree, die zo erg kraakt? Of was dat de vierde?

Ze schudt haar hoofd. Nee, de vijfde. Langzaam laat ze zich twee treden naar beneden zakken.

Krrak!

Nee hè, mis. Het was toch de vierde. Snel stapt ze op de volgende.

Meteen verstijft ze. Hoort ze nu iets? Ze spitst haar oren. Haha! Het is gewoon papa die aan het snurken is. Een

paar tellen blijft ze staan luisteren. Het blijft verder heel stil in huis. Mooi zo, nu gauw naar de kamer. Ze zet juist een voet op de tegels in de gang als ze opnieuw een geluid hoort.

Geschuifel over de grond.

Voetstappen?

Er is iemand.

Niet achter haar, maar ergens vóór haar. In de kamer.

Een dief?!

Haar hart bonst.

Het liefst zou ze snel terugrennen naar haar slaapkamer.

Ze draait zich al half om. Weer blijft ze staan luisteren. Het bloed suist in haar oren.

Nu hoort ze niets meer. Heeft ze zich dan toch vergist?

Kom op, ze moet niet kinderachtig zijn! In Lekdorp gebeurt nooit wat. Toch?

Ze recht haar rug. Zij is de helft van de stoere tweeling van Van den Oever. Haar broer Jens is nooit bang. *Bijna* nooit dan. En zij ook niet.

Ze zal vlug haar boek pakken en dan als een haas terug naar boven.

Meteen loopt ze de gang door en opent de kamerdeur.

Ha, het boek ligt op de salontafel.

Maar wat is dat? Daar, bij het raam? Ze staat stokstijf stil.

Er is iemand in huis!

Het gordijn is halfopen geschoven. Een donker figuur staat met de rug naar haar toe en kijkt naar buiten. Joliens hart bonkt als een razende.

‘Hé, Jo!’ De schim bij het raam kijkt over zijn schouder. Jolien spert haar ogen wijd open. Wát?! Dat is Jens! ‘Ik schrik me wild!’ roept ze uit. ‘Wat doe jij hier?’ Ze loopt naar hem toe en geeft hem een stoot tegen zijn arm.

‘Wat doe *jij* hier?’ herhaalt hij.

‘Ik werd wakker en kon niet meer slapen.’

‘Ik ook.’

Lachend kijken ze elkaar aan.

Jens wijst naar een lichtje laag aan de hemel. ‘Kijk, dat is Venus.’

‘Wow, die ster is helder.’

‘Klopt. Maar het is geen ster. Het is een planeet. Ik heb gelezen dat je hem eind augustus nog net kunt zien. Dit is hem vast. Ik ga mijn spreekbeurt over sterren en planeten houden.’

O ja, die spreekbeurt. Jolien zucht. Direct na de zomervakantie heeft de meester al spreekbeurten opgegeven. Volgende week moet iedereen zijn onderwerp op de lijst ingevuld hebben, maar zij weet nog steeds niets. Iedereen doet het over dieren. En over kraamzusters en turnen. Vorig jaar hield zij haar spreekbeurt over 1 april. Dat was gaaf. Maar dit keer? Ze weet niks leuks.

Een raar knorgeluid klinkt naast haar. Verbaasd kijkt Jolien opzij. Wat is dat nu weer?